

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

70 let v Argentini

Leto LXXVII | 7. avgusta 2018 - Buenos Aires, Argentina | Št. 20-21

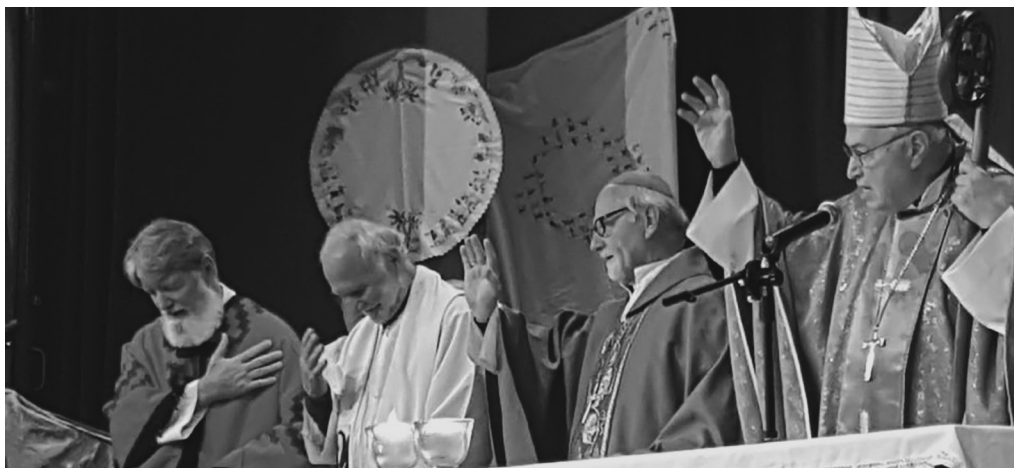
www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

Obisk misijonarja patra Petra Opeke v Argentino

MOGOČNO SLAVJE V SLOVENSKI VASI

Obiskal nas je misijonar Pedro Opeka

Celotna farna skupnost Marije Kraljice se je v nedeljo, 29. julija, veselila ob obisku tega izrednega misijonarja, ki že skoraj pol stoletja opravlja med najrevnejšimi malgaši čudovito delo s svetovnim odmevom.

Sveta maša naj bi se vršila na šolskem dvorišču pa je bila, zaradi dvomljivega vremena, prestavljena v dvorano. Na odru oltar in nad njim križ, umetniško delo Jožeta Črnaka, prostorna dvorana pa natrpano polna vernikov, ki jih je vseeno še ostalo za precejšen del dvorišča. Toliko ljudi, da so bile prvič praktično vse vaške ceste eno samo veliko parkirišče in to na zadnji dan zimskih počitnic, kar je močno znižalo udeležbo šolarjev in katehetskih skupin.

Mašo je vodil krajevni škof Ruben Oscar Frassia z nadškofo iz Corrientesa Andrejem Stanovnikom in škofom v Santiago del Estero Vinkom Bokaličem. Ob oltarju pa še številni duhovniki s slavnim gostom iz Madagaskarja: Jože Bokalič in Toni Burja iz domače župnije, France Urbanija, Mirko Grbec, Branko Jan in še drugi. Med diakoni pa tudi Pavel Erjavec, ki se privarja za novo mašo pred koncem leta.

Podobno, čeprav ne toliko kot na Madagaskarju, kar sta brata Bokalič osebno doživela na nedavnem obisku, je bila maša glasbeno močno ragibana.

Pridigal je Pedro in se oprl zlasti na 1. berilo in evangelij, ki opisujeta pomnoženje kruha in sta mu navdih in opora za delo med najrevnejši-

mi. Občudovanja je vredno, kako so z njegovim zgledom in vodstvom in tudi nalezljivim navdušenjem iz smetišča nastale lične vasi, z najrazličnejšo vsestransko podporo, predvsem pa z delom in odgovornostjo lastnih domačinov.

Po opravljeni sveti daritvi je sledil bolj prost in direkten Petrov pogovor z množico. Že preoblečen in ogrnjen s pristnim "pončom", ki ga je prejel kot darilo, se je spomnil svojih zgodnjih let v Baragovem Misijonišču, ki so poleg družinske vzgoje močno vplivale na razvoj duhovniškega in misijonskega poklica. Zelo zanimivo je pripovedoval kako mu je nogomet pogosto odpiral pot do novih prijateljstev in za odpravo rasnih razlik in predsodkov.

Čisto v evangelijskem duhu so strežnice začele deliti skromno zakusko in s tem še podprle prijateljsko razpoloženje, ki je tudi dovolilo bolj osebne pozdrave in seveda slikanje s tako odličnim gostom.

Franci Sušnik

IMENOVANJE UNIVERZE UCEMA

Universidad del CEMA v Buenos Airesu je dne 18. julija v glavni dvorani podelila doktorat Honoris causa misijonarju Petru Opeka za njegovo humanitarno delo na Madagaskarju.

Zaradi množice, ki se je zbrala med povabljenimi in gledalci, ki so hoteli poslušati, videti in občutiti osebnost misijonarja Opeke je bilo potrebno, da so organizatorji dodali še tri učilnice univerze, da so se udeleženci preko videa spremljali ceremonijo.

V dvorani je bil ves glavni odbor Univerze CEMA: rektor Dr. Edgardo Zablosky in prorektor Lic. Tone Marin, predsednik odbora univerze Dr. Roque Fernandez, Veleposlanica RS Jadranka Šturm Kocjan, Dr. Jure Rode, profesorji univerze, več znanih argentinskih ekonomistov, študentje in veliko drugih, seveda tudi lepa skupina Slovencev. V velikem številu je bila tudi prisotna družina Opeka.

Ceremonija je pričela z vhomom argentinske zastave z zastavonošem UCEMA in petjem argentinske himne. Nato je spregovoril uvodne besede Dr. Martin Lagos, tajnik odbora UCEMA, ki je razložil zakaj univerza podaja to priznanje misijonarju Opeki. Nato pa je stopil na oder Lic. Jesus Maria Silveyra, pisatelj in državni sekretar kmetijskih trgov, ki je napisal knjigo »Un viaje a la esperanza« o misijonarju Opeki. Na kratko je opisal, kako je spoznal patra Opeka, kako ga je obiskal na Madagaskarju in kako je pripravil vsebino knjige. V njegovem opisu

se je začutilo, kako globoko je na tega pisatelja prodrli vpliv dogajanja v Akamasoa.

Nato se je predvajalo video o delu, ki ga je naredil misijonar Peter Opeka na Madagaskarju.

Sledilo je imenovanje "Doctor honoris causa", ki so ga izročili Dr. Roque Fernandez in Dr. Edgardo Zablosky v imenu UCEMA.

Misijonar Peter Opeka se je zahvalil UCEMA za to priznanje in spregovoril publiki o tem, kako se je to delo začelo, da ni nobenih čudežnih postopkov ali posebnih besed. Treba je bilo prijeti v roke in rešiti vsakdanje situacije, doseči zaupanje prebivalcev, ki so že toliko trpeli in bili večkrat ogoljufani z raznimi humanitarnimi projekti. Vlade in javni uslužbenci morajo delati za svoje državljane in ne državljani za vlado in javne funkcionarje. Človek potrebuje delo, da se počuti svobodnega, kajti samo socialna pomoč ga naredi odvisnega in nesvobodnega.

Po besedah Petra Opeke so mu podelili še priznanje parlamenta Province Buenos Aires in parlamenta mesta Buenos Aires.

Ceremonija je bila s tem zaključena, sledili so pozdravi in slikanje. Vsi so hoteli misijonarja pozdraviti in mu čestitati za to ogromno humanitarno delo v Madagaskarju. Pogovori so nadaljevali še ob prigrizku, ki ga je pripravila univerza.

Hvala, misijonar Peter Opeka!

Jure Komar

PRIZNANJE NA URUGVAJSKEM VELEPOSLANIŠTVU

Veleposlanik Urugvajске republike, Dr. Hector A. Lescano Fraschini, je dne 20. julija 2018 podelil priznanje misijonarju Petru Opeka za njegovo humanitarno delo na Madagaskarju.

Ceremonija se je vršila v veleposlaništvu Republike Urugvaj, na ulici Arenales v Buenos Airesu. Zbrali so se poleg urugvajskega predstavništva še časniki, sorodniki patra Opeka in povabljeni, med temi skupina Slovencev.

Na prvem mestu je navzoče pozdravil urugvajski veleposlanik Dr. Hector A. Lescano Fraschini, ki je razložil, zakaj to priznanje in je tudi pohvalil delo Petra Opeka. Omenil

je, kako važna in potrebna bi bila taka iniciativa in delo za tukajšnje razmere Latinske Amerike. Nato je izročil diplomu priznanja in mu tudi daroval urugvajsko zastavo.

Sledil je nagovor žurnalista z Urugvaja, ki tudi vodi organizacijo, ki pomaga najbolj revnim v okolici Montevidea. On je izvedel za Petra Opeka in se zanimal za to, kako dela na Madagaskarju in želi vpeljati ta sistem v Urugvaju.

Nato je tudi pozdravil Ivan Alonso, nogometni igralec urugvajске nacionalne ekipe, ki mu je prinesel majico ekipe s podpisih vseh igralcev, ki so sodelovali na svetovnem prvenstvu v Rusiji. Ker vedo, kako je Petru

Opeki všeč nogomet, so ga zelo razveselili.

Misijonar Peter Opeka se je zahvalil veleposlaniku in ostalim za priznanje in spregovoril publiki o tem, kako se je to delo začelo, da ni nobenih čudežnih postopkov ali posebnih besed. Potrebno je delo, zaupanje v Boga, in imeti noge na tleh, napredovati korak za korakom ter imeti jasno kaj je najbolj nujno in potrebno. Povedal je, da so vsa ta priznanja, ki jih je dobil ob tem obisku v Argentini, pravzaprav za njegove ljudi v Akamasoi, ki so lahko dosegli izhodišče iz popolne revščine in sedaj pomagajo svojim sobratom, da bi tudi oni našli izhod.

Sledili so pozdravi in slikanje - vsi navzoči so ga hoteli pozdraviti in mu čestitati za to ogromno humanitarno delo na Madagaskarju.

Jure Komar

Praznovanje Dneva državnosti v slovenskih šolah v Argentini

BARAGOVA ŠOLA

Kot vsako leto smo se zbrali pred spomenikom in počastili naše heroje, spomin našim domobrancem mora ostati vedno živ.

Gospod Toni Burja nas je vodil v razmišljanju pri molitvi, nato smo poslušali besede učiteljic in recitacijo Balantičeve »Zasuta usta« v izvedbi učencev 5. razreda. Otroci so postavili šopek rož, prižgali svečko in za konec vsi zapeli »Moja domovina«. Nato smo se v spoštljivi tišini vrnili v učilnice.

Naslednje jutro smo se zbrali po sv. maši, ker je bila krajevna domobranska proslava. Otroci Slovenske šole so sodelovali pri polaganju svečk, ki so jih pripravili pri ročnem delu. Spoštljivo so jih položili na oder pred nastopom.

V petek, 29. junija, smo se zbrali ob osmih zvečer ob pripravljenih drvih za kres »svetega Petra in Pavla«. Med

kresom je vsak povedal ali prebral, kako so starši ali stari starši v Sloveniji praznovali ta dan. Veliko petja je bilo vmes, pa tudi igre za katere smo poskrbeli učitelji. Spomnili smo se tudi našega šolskega zavetnika, ki je na ta dan leta 1797 prišel na svet. Otroci so barvali, postavili sestavljanke in uredili njegov naslikan življenjepis.

Pridne mamice so nam pripravile večerjo. Takoj po večerni molitvi smo se razšli, ker nas je naslednji dan čakal še sobotni pouk.

Le nekaj ur pa smo bili zopet skupaj!

V soboto, 30. junija, smo praznovali Dan državnosti. Po odmoru smo se zbrali v dvorani in zapeli Slovensko himno. Otroci vrtca so naredili zastave in jih opisali. Pokazali so nam slovenski grb in nam razložili pomen zvezdic, Triglava in morja.

Po učiteljski razlagi in spominih o današnjem praznovanju so otroci 7. in 8. razreda recitali »Dramilok« v daljni Argentini smo vzljubili Slovenijo in prav ta pesem nam s spodbudnimi besedami govori, kako z domovino in v življenju ravnati. Nato so tudi recitali Stritarjevo »Ljubljana«.

Za konec smo pa vsi skupaj zapeli »Moja Slovenija« in se nato hitro razšli, ker je že začenjala nogometna tekma Argentina- Francija...

Lvs

SLOMŠKOVA ŠOLA

V soboto, 30.junija, smo v Slomškovi šoli imeli malo drugačno soboto.

Zbrali ob 8.30 uri, kot vsako soboto. Dan smo začeli z molitvijo, pri kateri smo se tokrat prav posebno spomnili naše drage Slovenije in jo priporočili Bogu in Mariji. Nato so otroci odšli v razrede, saj

so učitelji za ta praznik pripravili poseben program: v vseh razredih so se učili o Republiki Sloveniji, o njenih simbolih in jih primerjali z Argentinsko državo.

Po tem pa smo se zopet vsi skupaj zbrali v gostinskih prostorih. Tam nas je čakala torta, ki jo je pripravila gdč. Saši.

Katja nam je prebrala, zakaj praznujemo dan državnosti in ga primerjala s argentinskim 9. julijem. Vsi smo veselo zapeli Sloveniji na čast, upihnili svečke in pojedli torto!

Mudilo se nam je, saj je na nogometnem prvenstvu v Rusiji že začenjala tekma med Argentino in Francijo, katero smo vsi skupaj gledali. A to je pa že druga zgodba...

Marcelo Brula

TUCUMÁN

V nedeljo, 1. julija, smo tudi v Tucumanu praznovali obletnico osamosvojitve Slovenije in se spominjali naših junakov domobrancev.

Tečaj ABC po slovensko šole Janeza Evangelista Kreka je šola, kjer so tako učiteljice kakor učenci potomci ene same družine. Družine Žakelj-Debeljak.

Ana, ravnateljica šole, je otvorila prireditve v slovenščini in razložila navzočim pomen praznika. Ker je v družini veliko argentinskih članov je vse ponovila v kastiljščini njena hčerka Anči.

Luchka in Benjamin, sta slovesno in ponosno prinesla med nas slovensko in argentinsko zastavo. Za njima so prišli učenci v narodnih nošah in njihove učiteljice.

Po zapeti himni smo poslovili obe zastavi in pričeli z nastopom.

Luchka, Benjamin in Mirko, učenci višjih razredov, so prebrali iz knjige Argentinski Živ Žav tekst o domobrancih in zapeli, pod vodstvom učiteljice Olge, domobransko himno. Nadaljeval je folklorni nastop mlajših učencev, pod vodstvom učiteljic Marte, ki se je vrnila iz učiteljskega tečaja v Sloveniji leta 2017 navdušena in z novimi idejami in novim elanom, in Ivanke. Tomaž, Davorin, Andrei, Ludmila, Gabriel, Luka, Ian, Branko, Valentin, Lucija in Franco so zaplesali avsenikovo »Na Robleku«.

Občinstvo (jasno, mame in očetje) je bilo tako navdušeno, da so morali otroci ponoviti ples.

Za zaključek smo pa vsi, ob torti, skupaj zapeli »Kol'kor kapljic, tol'ko let...« naši Sloveniji.Čeprav se malokdaj oglasimo se trudimo, da obdržimo slovenski jezik in navade, pa vidimo, da je treba o tem tudi sporočiti v naše časopise. »Kar je zapisanega, tisto ostane«.

Jožejka Debeljak Žakelj

BALANTIČEVA ŠOLA

Bog živi te, Slovenija!

Daleč od domovine Slovenije je v soboto, 7. julija, družina osnovne šole Franceta Balantiča praznovala dan slovenske državnosti. Že 27 let je naša draga Slovenija samostojna, enakopravna in svobodna država!

V Našem domu se je čutilo praznično vzdušje. Ga. Alenka Zupanc Urbančič je povezovala slavje. Povabila je vse navzoče, da sprejmemo slovensko zastavo in ponosno zapojemo slovensko himno. Ob tej priliki sta bili zastavonoši Katja Zupanc in Jana Mehle Altini. Globoke misli ob tem prazniku nam je podala katehistinja, ga. Lučka Bergant Uštar. Letos obhajamo stoto obletnico smrti največjega slovenskega pisatelja Ivana Cankarja. Rojen je bil na Vrhniki, 10. maja 1867 in umrl v Ljubljani, 11. decembra leta 1918. Gdč. Ivana

je predstavila, v narodnih nošah, skupina učencev 5., 6., 7. in 8. razreda in nam zagotovila, da slovenstvo v Argentini, ne bo ugasnilo. S pesmijo: "Za Slovenijo živim", pod vodstvom ge. Kristine Skvarča Šenk in Veronike Malovrh, smo zaključili praznično srečanje.

Ob koncu je spregovorila voditeljica šole, ga. Irena Urbančič Poglajen z besedo pohvale in spodbude. Naj ta praznik vlije v naša srca zdrav ponos, da smo del maloštevilnega, a velikega naroda, ki hoče še dolgo živeti v svobodi, spoštovanju in gojitvi velikih vrednot, ki so lastne deželi naših prednikov.

Ob slovenski stojnici smo bili povabljeni na pogostitev "domačih kifelčkov" in toplega čaja, ki so nam jih pripravile skrbne in gostoljubne mamice in babice naših otrok.

Irena Urbančič Poglajen

MLADCI IN MLADENKE

Prijateljsko srečanje na Pristavi

Mladci in mladenke iz Pristave smo pripravili skupno srečanje, da bi praznovali prijateljski dan v nedeljo, 22. julija. Dan smo pričeli s sveto mašo, ki smo jo skrbno pripravili, pri kateri smo Bogu priporočili skupne ure.

Po sveti maši smo med zajtrkom imeli zelo zanimivo predavanje. Advokat Martin Cicciano nam je govoril o nevarnosti socialnih omrežij in internetnih iger, kjer posamezniki ali organizacije vzpostavijo prijateljski stik z otroki, najstniki in mladimi, da od njih dobijo osebne podatke ter moralno oporečne slike in filme, ki jih pozneje širijo potom spleta; zadnji cilj pa je osebno srečanje in zloraba. To je fenomen, ki je znan kot grooming. Opozoril je na načine, kako naj se varujemo pred takimi nevarnostmi, in kaj naj storimo, če se nam ali kakšnemu znancu to zgodi. Hvaležni smo mu za čudovito razlago! Popoldne smo skupaj pripravili pice in torto za posladek. V kuhinji in pozneje pri kosilu smo se zabavali v skupni pripravi in okušanju dobrot. Popoldne pa smo preživeli v sklopu raznih iger, v katerih smo prepoznavali lastnosti in vrednote pravega prijateljstva: medsebojno podporo, zaupanje, skupno delo, zabavo in možnost, da nekomu zares prisluhnemo in odkrijemo, kaj se mu dogaja.

Zelo lepo nam je bilo! Lepa hvala vsem voditeljem, ki so nam pomagali, da se je to srečanje lepo izteklo. Upamo, da bo v bodoče še mnogo takih srečanj!

Marjanka Grohar

SLOVENŠČINA ZA VSE

7. aprila 2018 smo spet začeli s tečajem SLOVENŠČINA ZA VSE. To je že četrto leto učenja ali izpopolnjevanja slovenskega jezika, ki ga vodita Anka Savelli Gaser in Monika Češarek Kenda. Letos šteje 27 študentov različnih starosti in znanja slovenščine. Začetniki so večinoma potomci Slovencev, na višji ravni pa je največ partnerjev Slovencev. Nekaj je tudi staršev otrok, ki obiskujejo Prešernovo šolo. Zanimanje za izpopolnjevanje imajo tisti, ki zahajajo v slovensko skupnost, nekateri pa si želijo samo pogovor v slovenščini.

Prvo polletje smo zaključili s prijateljskim kosilom. Pred tem pa igre besed. Imeli so možnost, da so se spoznali med seboj. Miloš Mavrič, predsednik Pristave, jih je lepo pozdravil in povabil, naj prihajajo na Pristavo tudi za druge dejavnosti, saj so vsi člani društva. Lepo je bilo! Ostala je želja za novo srečanje, a seveda z drugačnimi igrami, za potrditev znanja.Vredno je to, da kljub velikim razdaljam ali slabem vremenu z veseljem prihajajo vsako soboto dopoldne. Ni lahko, a volja je velika. To je dokaz, da vse, kar se dela z veseljem, doseže cilj. Še bo v Argentini živa slovenska beseda!

Monika Češarek Kenda - Anka Savelli Gaser

KJE NAJTI ŠE LEPŠI JE SVET?

Gorenjska

Na Gorenjskem je fletno, poje pesem in le kdo se ne bi strinjal. Zato si zapojmo še Jaz pa pojdem na Gorenjsko in jo tokrat mahnim v severozahodni konec naše lepe Slovenije. Kolega Renato Podbersič je v enem prejšnjih zapisov v rubriki Kje najti še lepši je svet zapisal, da je Goriška najlepša slovenska dežela. Zato ga vabim, kakor tudi vse bralce, da obiščete prav poseben del Gorenjske, ki ga objemajo tri reke s skupnim imenom Sora in tisočletno mesto Škofja Loka na sotočju. Morda tudi Renato spremeni svoje mnenje.

Tokrat vas torej vabim v kraje, ki so več kot osemsto let predstavljali največje in najbolj enotno zemljiško gospodstvo na Kranjskem in bili v lasti freisinške (brižinske) škofije. V mestu Brižin (po nemško Freising) so okrog leta 1000 nastali brižinski spomeniki, ki so najstarejši znani ohranjen zapis v slovenskem jeziku.

Zgodba Loškega gospodstva se začne leta 973, ko je nemški cesar Oton II. freisinškemu škofu Abrahamu podelil Loko (današnje Staro Loko), Selško in Poljansko dolino ter del Sorškega polja in sega vse do leta 1803, ko je habsburška monarhija gospodstvo podržavila. Na rečnih terasah nad sotočjem Selške in Poljanske Sore, ki

pritečeta vsaka iz svoje slikovite doline, je začelo nastajati mesto. Od obnove po silovitem potresu v letu 1511, je ohranilo svojo podobo in dvodelnost (Mestni ali Zgornji trg in Spodnji trg ali Lontrk) do danes. Je eno najlepše ohranjenih srednjeveških mest na Slovenskem. Nad hišami kraljuje Loški grad, nekdanji sedež freisinških škofov, danes pa Loškega muzeja, kjer spoznamo zgodovino mesta, značilne loške obrti in pomembne loške rojake. Poseben del je namenjen Škofjeloškemu pasijonu, najstarejšemu dramskemu besedilu v slovenskem jeziku, ki ga je v kapucinskem samostanu pod gradom - zagotovo že pred letom 1721 – napisal pater Romuald (Lovrenc Marušič). Spokorniška procesija oživi vsakih sedem let, ko ga v izvorni obliki na ulicah Škofje Loke uprizori več kot 1000 prostovoljcev. Izjemna predstava bo še posebej slovesna leta 2021, ob tristoletnici nastanka in že zdaj vabljeni na ogled! Zaman pa boste na Loškem gradu iskali predstavitev naše polpretekle zgodovine, ko je bil grad po končani drugi svetovni vojni koncentracijsko taborišče za vrnjene domobrance, vse do petdesetih let prejšnjega stoletja pa je »gostil« še druge oblike zaporniških ustanov.

V mesto se z gradu spustimo mimo Nunske cerkve in opuščene stavbe samostana. Tik pod njim je rojstna hiša dr. Tineta Debeljaka, opre-

mljena s ploščo, ki nam pove, da se je tam rodil književnik, prevajalec in literarni zgodovinar, ki je leta 1989 umrl v Buenos Airesu. Po odhodu iz domovine v maju 1945 ni nikoli več uzrl svojega rodnega mesta, ki mu je posvetil prelep sonet:

Gledam, o gledam pred seboj naše mesto
 Naš košček sveta, našo krajino zvesto: [...]

Čez kamniti most, ki je drugi najstarejši kamniti most v Evropi, se podamo do kapucinskega samostana, kjer hranijo originalni zapis Škofjeloškega pasijona.

Značilno veduto daje Škofji Loki Šentjakobska cerkev, ki je mogočna poznogotska dvoranska stavba iz 15. stoletja, hiše na Mestnem in Spodnjem trgu, ki so tesno prislonjene ena k drugi, pa pripovedujejo zgodbe tisočletnega mesta in njegovih prebivalcev. Ena najzanimivejših je prav gotovo Homanova hiša, ki stoji sredi trga. Nikakor ne moremo mimo, ne da bi poskusili izvrstne kremne rezine, ki jih strežejo na vrtu pod košato lipo.

Mesto je dolga stoletja oklepalo obzidje, ki je v večji meri še danes ohranjeno. Skozenj je vodilo pet vrat, ena od njih so se odpirala v Poljansko dolino (poljanska vrata), druga pa (čez kamniti most) v Selško dolino (selška vrata). Skoznje se tudi mi podajamo v obe dolini, ki sta skupaj z mestom pod gradom in delom ravnice pred njim, predstavljali Loško gospodstvo.

Kraji ob Poljanski Sori so obsijani s soncem, hribovje se položno spušča proti reki in odprtost doline – tako pravijo – je vplivala tudi na značaj Poljancev. To so veseli in radoživi ljudje,

navezani na svojo zemljo. Trajen spomenik ljudem izpod Blegoša (na plešastega, 1562 m visokega očaka, ki kraljuje med Selško in Poljansko dolino, se je vsekakor vredno povzpeti) je v svojih delih postavil Ivan Tavčar, predvsem z besedami, ki jih je položil v usta Izidorju Khallanu v romanu Visoška kronika: »Zemlja domača – ni prazna beseda: del je mojega življenja, in če se mi vzame zemlja, se mi je vzelo tudi življenje... Mogoče da je težko umreti – ali toliko zapišem, da bi rajši umrl sredi domače doline bodisi od glada, nego na zlatem stolu nemškega cesarja, kjer bi imel vsega na kupe.«

Na naši poti po dolini v smeri Žirov se bomo ustavili na Visokem, kjer stoji lepo obnovljen Visoški (Kalanov, tudi Tavčarjev) dvorec, kjer je pisatelj Tavčar preživel prenekatero poletje. Upodobljen v bronastem kipu zre proti rodnim Poljanam, od koder je doma tudi rodbina Šubic, ki je slovenskemu narodu dala številne slikarje in rezbarje

Ko enkrat obiščeš Poljansko dolino, je to res ljubezen za vse življenje.

Nič manj zanimiva pa ni severnejša Selška dolina, ki s svojim ozkim vhodom skozi sotesko že nakazuje razliko z osončeno Poljansko dolino. Tu hribi hitreje in višje kipijo k nebu, naselja ob vodi so bolj stisnjena, da ostane nekaj prostora še za cesto. Kako to ne bi vplivalo na značaje ljudi s Selškega. Kleni in trdni so, zavedni in ponosni na svoje korenine, a bolj zaprti vase in menda manj družabni, kakor Poljanci. O tem se prepričajte sami. Prav kakor pobočja, so tudi ljudje tu »silili k nebu«, v 14. stoletju je škof visoko pod vrh Ratitovca (s 1672 m je najvišji vrh Škofjeloškega pogorja) naselil Tirolce iz Pustriške doline. Do danes so ostali njihovi nemški priimki (Thaler, Frelih, Šmid, Veber ...) in nenavadno velike hiše - grunti v vaseh Zgornje in Spodnje Danje, Torka, Ravne in Zabrd. Do njih pridemo skozi Železnike, ki so povsem svoja zgodba s kovaško in klekljarsko tradicijo in Sorico, eno najbolj slikovitih slovenskih vasi, kjer se je rodil slikar Ivan Grohar.

Dobrodošli na Škofjeloškem in upam, da se srečamo!

Helena Janežič

SLOVENIJI SE OBETA MANJŠINSKA VLADA

Po neuspelem prvem krogu pogajanj za sestavo vlade z Janezom Janšem na čelu, potekajo zdaj pogajanja za sestavo manjšinske vlade. Vse kaže, da bodo sodelujoče stranke dosegle koalicijski dogovor in predlagale Marjana Šarca za kandidata.

Peterica strank (LMŠ, SD, SMC, SAB in DeSUS) bo v sredo vložila kandidaturo predsednika LMŠ Marjana Šarca za mandatarja. V ponedeljek pričakujejo njegovo izvolitev, prav tako pa novega predsednika državnega zbora – Dejana Židana, je po sestanku povedal Šarec. Koordinator Levice Luka Mesec je sicer dejal, da protokol o sodelovanju stranke s koalicijo še ni usklajen, peterica pa pri glasovanju pričakuje tudi podporo Levice.

»Dogovorili smo se, da bo vladni del partnerjev (LMŠ, SMC, DeSUS, SD in SAB, op. p.) v sredo vložil kandidaturo z našimi podpisi,« je po sestanku peterice dejal Šarec. Za predsednika državnega zbora bodo predlagali Dejana Židana, predsednika SD.

V ponedeljek pričakujejo izvolitev mandatarja in predsednika DZ

»Glede na to, da v prvem krogu nihče ni imel poguma storiti tega koraka, bomo mi v drugem krogu napovedali, da želimo rešitev. V ponedeljek pričakujemo, da bo seja državnega zbora, na kateri bosta izvoljena mandatar in novi predsednik državnega zbora,« je po sestanku še dejal Šarec. Drugi krog iskanja

mandatarja se izteče v petek, 10. avgusta.

Šarec: Pričakujemo tudi podporo Levice

Predstavniki Levice so danes peterici strank predstavili predlog sporazuma o projektnem sodelovanju z manjšinsko vlado. »Pričakujemo, da nas bo Levica podprla. Protokol smo pregledali, mogoče bodo še kakšna usklajevanja,« je o mandatarski podpori po sestanku dejal Šarec.

Židan je pripravljen kandidirati za predsednik DZ

Predsednik SD Dejan Židan je za STA potrdil, da je pripravljen kandidirati za predsednika DZ. Židan je dejal, da to ni bil pogoj SD za sodelovanje v vladi.

Nenapisano pravilo pravi, da mesto predsednika DZ dobi druga največja vladna stranka. Židan je povedal, da so ves čas poudarjali, da pri tem ne bodo vztrajali, ker je zanje pomembnejše oblikovanje vlade.

Mesec: Protokol o sodelovanju še ni usklajen

»Protokol ni usklajen. Koalicijski partnerji so naš predlog zavrnil in napisali novega, ki ga mora naprej obravnavati naš izvršni odbor, usklajevali pa ga bomo jutri. Vse kaže, da si sodelovanje predstavljamo precej drugače na eni in drugi strani. Vztrajamo, da do odaje podpisov o mandatarju dobimo jasne

zaveze in da se po tem koalicijski sporazum ne bo več bistveno spreminjal,« je po sestankih s petimi strankami dejal Luka Mesec, koordinator Levice.

Nekatere tendence koalicijsih partnerjev jih skrbijo

Levico je ob tem zmotilo, da so za predlog Židana za novega predsednika DZ izvedeli iz medijev, ne na sestanku, na katerem so bili. »Če smo do zdaj s peterico delali konstruktivno in v sodelovalnem duhu, nas nekatere tendence koalicijskih partnerjev skrbijo. Levica ne bo slepo podpirala stare politike za zaprtimi vrati in pričakovali bomo resne spremembe,« je še povedal Mesec.

Mesec je poudaril, da čakajo četrtek, ko bodo znani rezultati njihovega internega referenduma o podpori mandatarju.

V NSi bodo počakali

V NSi bodo počakali, da peterica strank, zbranih okoli prvaka LMŠ Marjana Šarca, povleče naslednje poteze pri oblikovanju koalicije. »Zadeve ne bomo komentirali, dokler ne bodo izvršena dejstva in v DZ vložene kandidature,« so se odzvali na napoved predloga, da mesto predsednika DZ, ki ga trenutno zaseda prvak NSi Matej Tonin, prevzame Dejan Židan.

Po neuradnih informacijah STA so v Levici predlagali, da bi imele stranke vsake tri mesece koordinacijo, na kateri bi se dogovorile

o projektih, pri katerih bi sodelovali. Pri tem bi bila Levica nosilka najmanj enega projekta. Za izvajanje projektov bi bile po predlogu Levice pristojne delovne skupine, v katerih bi sodelovali predstavniki vlade in Levice, ministrstva pa bi zagotavljala vse zahtevane informacije. Proračun in rebalans bi na delovni skupini uskladili vsaj štiri mesece pred obravnavo v DZ, izogibali pa bi se vlaganju interpelacij zoper ministre oziroma vlado.

Sestavljanje koalicije v tem tednu:

- TOREK: o poteku koalicijskih pogajanj bosta razpravljala svet stranke SMC ter predsedstvo stranke SD.
- SREDA: opolnoči se bo iztekla interni referendum članstva Levice o sklepu sveta stranke, da podpre oblikovanje sporazuma o projektnem sodelovanju z manjšinsko vlado petih strank pod vodstvom Marjana Šarca.
- PETEK: izteče se rok, do katerega lahko predsednik republike ali poslanci v drugem krogu predlagajo kandidata za mandatarja.

Če tudi v drugem krogu ne bo kandidata za mandatarja oziroma če v državnem zboru ne bo dobil zadostne podpore, bo začel teči tretji, zadnji krog izbire, v katerem pa je za izbiro na voljo le še 48 ur.

Predsednik republike Borut Pahor in predsednik DZ Matej Tonin sta se danes srečala na neformalnem pogovoru. O iskanju mandatarja sta ugotovila, da za zdaj ni razlogov za vnovična formalna posvetovanja Pahorja z vodji poslanskih skupin.

Vir: siol.net, STA

DINKO BERTONCELJ, PRVI SLOVENEK NA HIMALAJI

Ob devetdesetletnici

Slovensko-argentinski gornik, smučarski tekmovalec in publicist Dinko Bertoncelj, po rodu z Jesenic, živi v mestu San Carlos de Bariloche na jugu Argentine. Poznan je kot vrhunski argentinski alpinist, ima celo vrsto prvenstvenih vzponov, bil pa je tudi prvi Slovenec na Himalaji.

Življenjska zgodba Dinka Bertonclja je izredno zanimiva in pestra. Začela se je na rodnih Jesenicah 31. julija 1928, ob koncu druge svetovne vojne pa ga je revolucionarno nasilje pogvalo po svetu; preko Avstrije in Buenos Airesa do Bariloche. Tu se je ustalil, v mestu, ki ga obkrožajo mogočne gore in spominja na njegovo domačo Gorenjsko.

Letošnji jubilarnt je bil krščen kot Dominik, toda mama ga je klicala Dinko in to ime ga spremlja še danes. Odraščal je v trdni katoliški družini. Še ni dopolnil treh let, ko mu je oče že izdelal prve smuči, s katerimi se je poganjal po domačem dvorišču in vrtu ter kasneje po bližnjih hribih. Prve korake v smučarji mu je sicer nudil bratranec Jože Bertoncelj z Jesenic, poznan smučar na Slovenskem pred drugo svetovno vojno in celo član olimpijske smučarske reprezentance. Z družino so se pod očetovim vodstvom večkrat odpravili na izlete, zlasti spomladi na Golico občudovat narcise.

Po šolanju v domačem kraju je Dinko leto pred napadom na Jugoslavijo nadaljeval šolanje na gimnaziji v škofovih zavodih v Šentvidu pri Ljubljani. Pel je v zavodskem pevskem zboru pod vodstvom prof. Matije Tomca. Večkrat so zapeli tudi v ljubljanski stolnici. Zlasti pa so mladega Dinka pritegnila potopisna predavanja duhovnika in planinca Janka Mlakarja. Toda šolanje v Šentvidu se je zaključilo aprila 1941 ob nemškem vkorakanju.

Vrnil se je na Jesenice. Obiskoval je gimnazijo na Jesenicah, kjer je seveda pouk zaradi okupacije potekal v nemščini. Ker ni hotel sodelovati pri pouku v tujem jeziku, jih je pogosto dobil po glavi, zlasti pri urah (nemške) zgodovine. Mladi Dinko je bil priča vojnemu dogajanju na Gorenjskem. Njegova narodno-zavedna družina je sicer obsojala brezglavi odpor proti nemški okupaciji, ki je zahteval številne nesmiselne žrtve med slovenskimi rodoljubi, zlasti jih je pretreslo nemško maščevalno streljanje talcev.

Njegov oče Franc Bertoncelj, posestnik, tovarniški delovodja in občinski svetnik, odkritega katoliškega prepričanja, je postal 1. januarja 1944 žrtev revolucionarnega nasilja. Gorenjski vosovci so ga »obsodili« na smrt, ker naj bi nasprotoval OF in sodeloval pri organiziranju »bele garde« na Jesenicah! Franc ni bil nikakršen izdajalec, ravno nasprotno. Jasno in glasno pa je obsojal partizansko nasilje, čeprav so ga prijatelji opozarjali, da je uvrščen na listo za likvidacijo. Umorili so ga na pragu domače hiše, ko se je skupaj z Dinkom vračal od večerne maše na Jesenicah. Mama je nekoliko zaostala in se tako verjetno rešila. Brat Albert je bil že mobiliziran v nemško vojsko, sestra Francka pa je študirala v Ljubljani. Dinko se je vrgel pod stopnice domače hiše in se tako rešil. Vosovske morilce je na mesto umora pripeljal daljnji sorodnik Dinkove matere, ki se je mnogo let po vojni za to opravičil, češ da ni vedel, s kakšnim namenom jih vodi! V očeta so vosovci izstrelili več strellov, vendar ga je zadel samo zadnji. Šlo je za t. i. dum dum kroglo, ki mu je raztrgala organe v trebušni votlini. Umrl je po osmih dneh po hudem trpljenju v bolnišnici na Golniku. Domače, ki so ga obiskali na smrtni postelji, je s solzami v očeh spraševal: »Povejte mi, ali sem v življenju komu naredil kaj hudega?«

Ob koncu druge svetovne vojne maja 1945

se je tako za sedemnajstletnega Dinka zdelo, da je najvarneje, če se umakne v tujino. Menil je, da odhaja kvečjemu za teden ali dva, morda za mesec dni. V resnici ga je pot v begunstvo vodila v širni svet za vedno. Mama je ostala doma, oblasti so jo nameravale pustiti umreti od lakote. Rešil jo je nekoliko nepričakovani obisk sorodnika. Dinko jo je ponovno videl šele čez šestnajst let, ko ga je prišla obiskat v koroški Beljak.

Tako se je mladenič znašel v begunskem taborišču blizu Lienza na vzhodnem Tirolskem, kjer je med športi in na vzpodbudo britanskega častnika gojil predvsem namizni tenis. V tej panogi je s krajevnim moštvom tekmoval naokoli po Avstriji. Britanske oblasti jim sicer niso dale dovoljenja za izhod, toda mladi begunci so kmalu odkrili možnosti za kratke plezalne pobege v lienške Dolomite. Takrat se je Dinko prvič resneje preizkusil kot plezalec. Njihova razposajenost in podjetnost se je večala, nekoč so se povzpeli celo na Grossglockner in Grosswenediger.

Ko so begunce preselili v Špital ob Dravi, je prestopil v tamkajšnje namiznoteniško moštvo. Pozimi pa je tekmoval v smučanju, treniral je v krajevnem društvu. Nekoč je med treningom na Goldecku spoznal trenerja avstrijske smučarske ekipe. Ta je s svojo ekipo že treniral v argentinskih Barilochah in je na treningih nenehno govoril samo o teh krajih, hribih in prijetnih ljudeh. Takrat je mladi begunec Dinko Bertoncelj prvič pomislil na Bariloche kot kraj svoje morebitne stalne naselitve.

Že v času begunstva na Tirolskem je Dinko opravil ustrezno šolo in postal učitelj smučanja. Od umorjenega očeta Franca je podedoval njegovo trdnost, odločnost in športni duh. Odločil se je za preselitev v Argentino. Ob prihodu v Buenos Aires leta 1948 je resno zbolel, opazil je tudi, da mu vlaga in ravnina ne odgovarjata za življenje. Želel je med hribe, pod Ande, na sneg. V vlemestu je ostal samo tri mesece. Z nekaterimi mladimi slovenskimi begunci, med njimi velja izpostaviti zlasti Franceta Jermana (1920–1980) iz Dola pri Ljubljani, je zato odšel na sever Patagonije, v Bariloche. Tam je začel kot hišnik v hotelu, kmalu pa se je začel preživljati tudi kot smučarski učitelj.

Veliko je smučal, postal je celo član argentinskega smučarskega moštva. Leta 1952 ga najdemo med kandidati za nastop na zimskih olimpijskih igrah v Oslu, a še ni imel argentinskega državljanstva, jugoslovansko pa so mu komunistične oblasti kot beguncu že odvzele. Poleg tega se je veliko ukvarjal tudi s plezanjem. Tako sta leta 1952 skupaj s Francetom Jermanom opravila prvenstveni vzpon na Slovenski zvonik (Campanile Esloveno) v pogorju Catedral, kar še danes velja kot ena težjih plezalskih preizkušenj v okolici Bariloche.

V letih 1952–1960 je Dinko Bertoncelj veljal za najuspešnejšega argentinskega plezalca. Opravil je številne prvenstvene vzpone v gorah okoli Bariloche. Leta 1952 je kot prvopristopnik zavzel še San Valentin, najvišji vrh na Celinskem ledu v Patagoniji.

Mladi slovenski begunci so se v južni Argentini znašli med hribi, ki so bili večinoma še nepreplezani in brez imen. Danes se nad Ba-

rilochami dvigajo vrhovi s slovenskimi imeni in plezalnimi smermi. Po Dinku Bertonclju se imenuje vrh v bližini Cerra Capille nedaleč od pogorja Catedral (Cerro Dinko). Leta 1990 ga je prvi preplezal z družbo in obema sinovoma, ki sta ga brez njegove vednosti poimenovala po očetu.

Leta 1954 najdemo Dinka med člani prve argentinske odprave v centralno Himalajo na Daulagiri (8167 m). Prav vrhunski dosežki na alpinističnem področju so mu omogočili dokaj hitro pridobitev argentinskega državljanstva, čeprav še ni dobro govoril špansko. Zanj se je zavzel tedanji argentinski predsednik Juan Peron. Dinko je na himalajski odpravi dosegel višino 7600 m v steni Daulagirija, ker so mu omrzile noge. Tedaj je to predstavljalo slovenski višinski rekord.

Po vrnitvi z odprave sta z dr. Vojkom Arkom (1920–2000) napisala knjigo o Himalaji – Dhaulagiri: Slovenec v argentinski odpravi na Himalajo –, ki jo je izdala Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu leta 1956.

V obdobju med letoma 1956–1959 je Dinko živel in delal v argentinski bazi na Antarktiki, kamor so ga povabili kot priznanega gorskega vodnika in sodelavca argentinskega glaciološkega inštituta. Z njimi je sodeloval že pri preučevanju premikanja ledenikov na Tronadorju v bližini Bariloche. Bivanje na Antarktiki ga ni najbolj razveseljevalo, kajti tam ni bilo gora. Kljub temu je tudi tam našel ledeno navpičnico in jo preplezal. Še danes se Dinko spominja, kako so na njegov rojstni dan sredi tiste mrzle in neprijazne pokrajine zadoneli popularni Avseniki, ki jih je nosil s sabo.

Po vrnitvi so mu sicer ponudili službo na glaciološkem inštitutu v Buenos Airesu, toda Dinko Bertoncelj si ni predstavljal svojega življenja v vlemestu. Zato se je odločil, da se bo posvetil tistemu, kar najbolje zna, to je smučanju in plezanju. Sklenil je, da bo izboljšal svoje znanje smučarskega učitelja, tudi na teoretičnem področju. Tako se je vrnil v Evropo in se v Avstriji izpopolnil za učitelja smučanja. Po vrnitvi v Argentino je organiziral in dolga leta vodil prvo argentinsko smučarsko šolo C. A. S. (Club Argentino de Ski). Podobno se je usposabljal tudi v ZDA. Tako sta mu avstrijska in ameriška smučarska diploma na široko odprli vrata v svet smučanja v Argentini in tudi v Severni Ameriki. Tako je pol leta preživel tam, ostalo polovico pa v Argentini. Medtem si je ustvaril družino, ki se je tako selila skoraj dvajset let.

Njegov znanje je cenila tudi argentinska vojska, ki ga je prosila za sodelovanje pri ustanavljanju vojaške gorniške šole. Leta 1995 je za svoje delo prejel zlatega kondorja, najvišje vojaško odličje, ki mu ga je osebno izročil vrhovni poveljnik argentinske vojske.

Sodeloval je pri plezalnih tečajih, prirejal pa je tudi državne, klubske in celo mednarodne smučarske tekme. Vrsto let se je udeleževal pri Slovenskem planinskem društvu Bariloche (Club Andino Esloveno), ki združuje tamkajšnje Slovence in pisal članke o svojih vzponih za revijo Gore, sicer glasilo omenjenega društva.

Dinko Bertoncelj si je v Barilochah ustvaril družino, z ženo Romano imata dva sinova, Bogdana in Andreja. Vračal se je tudi v Slovenijo in plezal po naših gorah (Triglav, Škrlatica). Plezal je še pri sedemdesetih letih, dokler se ni pred petnajstimi leti hudo ponesrečil med sprehodom v hribih blizu Bariloche. Pri njegovem reševanju so sodelovali praktično vsi tamkajšnji alpinisti in reševalci, ker so ga poznali in cenili kot svojega vzornika. Danes z ženo živi ob vznožju pogorja Catedral ob enem največjih smučišč v Argentini.

Renato Podbersič ml.

Koledar Mohorjeve družbe 2018

SLOVENIJA NA DNEVIH SLAVISTIKE

Letos so se na dnevih slavistike (2° JORNADA NACIONAL DE ESTUDIOS ESLAVOS), 2. avgusta znova predstavili slovenski primeri, in sicer v Centro Cultural de la Cooperación, na ulici Corrientes.

Kot že lani so bila predstavljena, med drugimi slovanskimi avtorji, tudi dela in razprave slovenskih pisateljev/pesnikov. Med predavatelji je sicer samo eden slovenskega porekla, to je dr. Julia Sarachu-Vodopivec.

Program, povezan s Slovenci, je bil sledeči:

Ob 11:15, miza št. 4:

Paula Salmoiraghi, (FFyL, UBA): “El no-camino de la heroína en Mujer ajeno, de Svetlana Makarovič” (Ne-pot herojke v Pelin ženi, Svetlane Makarovič); Julia Sarachu, ki je več slovenskih del prevedla in izdala, in na slovensko temo doktorirala (UBA): “El objeto como contención del sí mismo en la obra poética de Saša Vegri” (Objekt kot samozadrževanje v pesniškem delu Saše Vegri); Ambar Servín (FFyL, UBA): “La configuración cíclica del tiempo en la obra poética de Svetlana Makarovič” (Ciklična konfiguracija časa v pesniškem delu Svetlane Makarovič).

Nato je Florencia Ferré (prevajalka iz slovenščine, med drugimi prevedla tudi Martina Krpana), predavala pri mizi 6, “Traducir poesía en la prosa. Dušan Šarotar o la compasión” (Prevajati poezijo v prozi. Dušan Šarotar ali pomilovanje).

In pa ob 15:45, miza št. 7:

Pablo Arraigada, (ki je že izdal kar nekaj slovenske poezije v prevodu): “La literatura partisana desde una perspectiva comparativa de los casos serbios y eslovenos. Primeros esbozos” (Partizanska literatura iz primerjalne perspektive srbskih in slovenskih primerih. Prvi osnutki).

Mimogrede, in ko je omenjen zgoraj, nas bo Dušan Šarotar znova obiskal ob priložnosti novega prevoda njegovega dela. In ni odveč omeniti, da namerava Pablo Arraigada prevesti tudi Balantiča, kot primer pesnitve nasprotne strani partizanstva.

Rok Fink

IN MEMORIAM | Ivan Žnidar

Dragi ata, dragi
soustanovni član našega
doma v Carapachayu!

Odhajaš po večno plačilo potem, ko si skozi vse življenje delal in skrbel prej za višje name-ne kot pa za lastno udobnost. Že v mladih letih si vabil mlajše fante k naraščaju podmladku

Orlov v prosvetnem domu v Komendi. Kot te-lovadeč si jih vodil pri telovadnih vajah. Zato, da si jih prepričal, si jih zastonj strigel in s tem zvabil v dobro in zdravo družbo, predvsem si se zanimal za revni sloj, ki bi z lahkoto bil za-peljan v slabe vode. To je lani bilo zapisano v Komendskem občinskem glasilu Aplenca. Bil si slovenski narodnjak, in to te je nekaj stalo. Kot otrok si na dan Slovenske zastave 29. ok-tobra, v zadnjem letu osnovne šole, ponosno prišel s slovenskim trakom na klobuku. Ker je bil učitelj projugoslovan, si bil kaznovan z niz-ko končno oceno, ki je kasneje slabo vplivala na vstop v gimnazijo v katero si se želel vklju-čit. Mobilizacija v nemško vojsko ti je bila vsiljena, in kasneje tudi preprečila vračanje v domačo vas in k svoji družini, katero si lahko obiskal šele v letih 80.

V slovenski skupnosti v Argentini si bil ved-no tihi sodelavec in gmotni podpornik pri raznih organizacijah, tudi če ni bilo zadosti denarja za lastni gospodarski razvoj... bil si

član Družabne pravde in Društva Slovencev, kasnejše Zedinjene Slovenije.

Z gospodom Albinom Avguštinom, Aleksan-drom Pircem in Jožetom Koroščem ste dali pogum za nadaljevanje slovenske šole, po-tem ko jo v Floridi ni bilo več. Bil si pobu-dnik za nakup prvega zemljišča in kasnejše gradnje tega doma. Pobiral si podpise in nav-duševal ostale fante naj se pridružijo gradnji prosvetnega doma, ki že 58 let združuje slo-venski duh v tem kraju Buenos Airesa.

Prizadeval si se za vzgojo v vrednotah in za izobrazbo pri mladih, morda zato ker sam nisi mogel priti do formalne vzgoje. Podpiral si slovensko šolo, tudi s tihim pripravljanjem in pospravljanjem takratnih revnih prosto-rov. V letih 60 si prosil g. Marjana Trtnika naj ustanovi postojanko slovenskih skavtov in skavtinj. Prosil si g. Viktorja Jenka naj ustva-ri harmonikarsko šolo. V letu 1967 si prosil Dr. Milana Komarja naj enkrat predava naši mladini. To je velikodušno sprejel ne enkrat, ampak enkrat na mesec skozi 20 let. Bil si desna roka pokojnemu g. Stanku Skvarču, ki je združeval bivše Tranijske kampovce in nji-hove družine. Po njegovi smrti si organiziral

srečanja še dolga leta prav v tej dvorani. Bil si odbornik Doma od ustanovitve pa do tvojih 92 let. Bil si naklonjen ostalim odbor-nikom in prijel za vsako potrebno delo. Od čiščenja prostorov do administracije stavbe. Dolga leta si skrbel za pravočasno plačilo položnic, tudi z dolgimi čakanji pred banko. Samo da je bilo plačano in da društvo ni utr-pelo škode. Sprejemal si obiske z nasmeja-nim obrazom in jim kazal, da so dobrodošli. V domači brivnici je bilo običajno, da so od-borniki prišli na razgovor, prosili za nasvet in pomoč. Tudi novi domovini, ki te je sprejela si bil hva-ležen in z resnostjo opravljal državljanske dolž-nosti. Še pri tvojih 97. letih si šel na volišče. Iz dolgoletne izkušnje si dobro poznal, kaj nam lahko prinesejo temni oblaki s sabo, in ti ni bilo vseeno opuščati tvoj glas v demokraciji. Dragi član doma, dragi ata... Hvala za zgled in za vse tvoje delo. Naj ti Bog, ki je vsemo-gočen, pravično poplača.

Franci Žnidar
Predsednik slovenskega doma Carapachay
19. julija 2018

INTERVJU V ARGENTINSKI REVIMI “NOTICIAS” Ernesto Bajda | »El vino ideal refleja de dónde viene«

Por estos días en Catena Zapata están de fe-stejo. Y no es para menos: por primera vez en la historia, Wine Advocate –la biblia del vino– dio puntaje perfecto (100) a dos etiqu-etas argentinas: Parcela River Stones y Gran Enemigo. Ambas provienen de los viñedos que tiene esta histórica bodega mendocina, liderada por Nicolás Catena Zapata y su hija Laura Catena, en algunas de las tierras más altas y frías del Valle de Uco. Ernesto “Nesti” Bajda es uno de los wine makers de la bode-ga, con más de 16 cosechas sobre la espalda y con una particular manera de darse cuenta de haber llegado a un gran vino. “Me pongo a cantar. En mi familia sabemos que cuando alguien empieza a cantar, algo bueno está por suceder. Es una reacción involuntaria”.

→ **Noticias:** ¿De dónde viene lo del canto?
→ **Ernesto Bajda:** Vengo de una familia eslo-vena. En Eslovenia el canto coral es importan-te, es uno de los pocos países donde es folclo-re. Empecé de chico a cantar y hace 20 años que formo parte de un octeto masculino.
→ **Noticias:** ¿Cómo entrena la voz?
→ **Bajda:** En la bodega me dan ganas de can-tar porque la acústica de la pirámide de Ca-tena Zapata inspira muchísimo. Cuando no hay mucha gente, me encierro en alguna de las cavas de botellas y me pongo a cantar, son mis ratitos de escape cuando estoy saturado.
→ **Noticias:** No parece el típico enólogo, ¿se considera un enólogo de la nueva generación?
→ **Bajda:** Soy de la generación X, no me consi-dero un millennial. Pero accedí al nuevo mundo de la enología con regiones distintas: Estados Unidos, Australia, Nueva Zelanda,y vivís perma-nentemente conectado y en las redes sociales.
→ **Noticias:** ¿Cuál es la época más divertida del año en su trabajo?
→ **Bajda:** En la cosecha estamos en el medio de la vorágine y la adrenalina te alimenta. Pero también es la más estresante.
→ **Noticias:** ¿Cuáles son sus primeros recu-erdos alrededor del vino?
→ **Bajda:** Son bastante tempranos porque era parte del día a día en casa. Mi abuelo y mi papá son toneleros. Tomé mi primera gaseosa recién cuando tenía trece. Antes de eso, nue-stra gaseosa favorita era un poquito de tinto con soda. Íbamos a la casa de mi abuelo, que

nos esperaba con eso.
→ **Noticias:** ¿Hay mucho divismo en el mun-do de la enología? Hace unos años no era tan habitual que uno conociera los nombres de los enólogos.
→ **Bajda:** Sí, hoy se conoce y se habla más de quienes están detrás de cada uno de los vinos. Es un paso importantísimo porque el vino no es solamente un alimento o una bebi-da, representa una cultura.
→ **Noticias:** ¿Con qué cepa se identifica más?
→ **Bajda:** Tal vez peco de predecible pero sí tengo que elegir, elijo malbec. El malbec me enseñó sobre viñedos, altitud, terroir, el efecto que el terruño tiene sobre una misma cepa, sobre una misma uva. Además nos hizo ser reconocidos en el mundo. En Catena Za-pata hicimos mucho por aprender sobre el malbec y encontrarle su lugar ideal. Así llega-mos al viñedo Adrianna en Tupungato, uno de los mejores del mundo.
→ **Noticias:** ¿Cuál es el vino perfecto?
→ **Bajda:** Un vino ideal es el que refleja per-fectamente de dónde viene, cómo se hizo y quiénes lo hicieron. A nosotros cada vino nos lleva entre cinco y siete cosechas para libe-rarlo hacia el público. En ese tiempo tratamos de entenderlo. Un buen vino tiene que tener un buen potencial de añejamiento. Y es im-portante el contexto. Uno puede tomarse el mejor vino, pero se hace mejor aún, si lo hace en un momento inolvidable.
→ **Noticias:** ¿Cómo es trabajar junto a Ale-jandro Vigil, a quienes llaman “el Messi del vino”?
→ **Bajda:** Trabajar con Ale es fácil porque somos amigos desde hace 20 años, nos co-necemos de la facultad. Nos entendemos con una mirada. Más allá de Alejandro, hay todo un equipo, es lo mismo que le pasa a (Lionel) Messi. Messi juega con diez más y otros tan-tos en el banco, además del director técnico.
→ **Noticias:** ¿Qué futbolista sería usted si él es Messi?
→ **Bajda:** Me consideraría el mejor 5 posible, un (Andrés) Iniesta o un (Éver) Banega, el que le habilita los pases y las diagonales.
Noticias: ¿Cómo fue la cosecha 2018 para la bodega?
→ **Bajda:** Una gran cosecha. No tuvo demasia-dos altibajos. Fue un año seco y fresco, eso hizo

que las uvas maduraran en forma fabulosa. Sa-nas y con frescas temperaturas. Tenemos unos vinos con un potencial fantástico. Sin dudas fue una de las cosechas top 3 de esta década.
→ **Noticias:** Una de sus obsesiones es hacer vinos que sean tomables dentro de 100 años. ¿Cómo imagina ese futuro?
→ **Bajda:** Dentro de 100 años los enólogos van a tener más herramientas, pero esta profesión nunca va a perder su adrenalina porque estamos sometidos al clima y a las de-cisiones humanas.
→ **Noticias:** ¿Qué tipo de vinos prefiere el consumidor hoy?
→ **Bajda:** Cometeríamos un error si hiciéra-mos vinos pensando en el consumidor. Noso-tros estamos enfocados en hacer vinos que tengan identidad y que reflejen de dónde vienen.
→ **Noticias:** ¿Qué les falta a los vinos argenti-nos para estar entre los mejores del mundo?
→ **Bajda:** Técnicamente no les falta nada. De hecho, muchos vinos de Catena Zapata y de otras bodegas argentinas ya están considera-dos entre los mejores. Nos falta un poco de historia. Necesitamos que el mundo entienda que esa calidad que tenemos y esa identidad que tienen nuestros vinos son consistentes en el tiempo. Los grandes productores mun-diales necesitaron décadas o siglos para ha-cerlo pero vamos por buen camino. Y de eso estoy muy convencido.
→ **Noticias:** Fuera de los de la bodega, ¿cuáles son los mejores vinos que probó?
→ **Bajda:** En blanco soy siempre un fanático de los chablis. Y en tintos me gustan los itali-anos, los piamonteses. Y de Francia, los tintos de Burdeos.
→ **Noticias:** ¿Los puntajes siguen siendo im-portantes?

→ **Bajda:** Sí. Aunque siempre escucho opinio-nes diversas. ay gente que se apoya extrema-damente en ellos y hay gente que los rechaza sanguinariamente. Hoy, cuando uno hace una compra, lo primero que hace es meterse en internet y buscar algún comentario, hasta para comprar un cargador de teléfono. No veo por qué no debamos hacer lo mismo con los vinos. Son importantes para que el consu-midor se sienta tranquilo y respaldado al ha-cer la compra.
→ **Noticias:** Michel Rolland dice que el tema de las añadas (año de la recolección de la uva) es pura especulación. ¿Está de acuerdo?
→ **Bajda:** No conozco personalmente a Michel Rolland pero lo respeto porque ayudó a que nuestros vinos fueran reconocidos en el mun-do. No diría que es especulación, diría que es riqueza. Riqueza en el sentido de que estamos haciendo algo que nunca es igual. Cada co-secha tiene un desafío distinto. Esta cosecha fue impecable pero empezó a hacer frío antes de tiempo. Cuando nos estábamos relajando, vino una helada y nos hizo apurar, nos hizo rep-lantearnos todo. Eso es sumamente divertido. Y para el vino, para el producto y para el consu-midor, es fantástico porque cada año, aunque la etiqueta sea la misma, el vino es diferente.
→ **Noticias:** ¿Cuáles son los tipos de vinos que le gusta acercar al consumidor?
→ **Bajda:** Lo que más me gusta es contarle cómo llegamos a ese vino. Porque cada vino tiene una historia y una filosofía. No si el vino tiene más o menos roble, más o menos estru-ctura, más o menos fruta roja, fruta negra o lo que puede percibir cualquiera tomando una copa en su casa. Sino contarle todo lo que pasó detrás de ese vino para que pueda, fi-nalmente, llegar a las góndolas.
→ **Noticias:** ¿Cómo ve el futuro del vino ar-gentino?
→ **Bajda:** Hay mucho futuro por delante. En 20 o 25 años, gracias a la tecnología y al méto-do científico, avanzamos mucho en entender la identidad de nuestros vinos. En Francia, Italia o España tienen 600, 800 o 1.000 años de prueba y error y de lo que se fue transmiti-endo de generación en generación. Nosotros lo pudimos acelerar por la ciencia. Hay mu-cho por hacer, no sólo en el Valle de Uco o en Mendoza sino en toda la Argentina. En el país hay cientos de lugares que hoy no se conocen pero que en un futuro van a ser excelentes zonas vitivinícolas.

Cecilia Boullosa
Revista Noticias | 25.7.2018

KOLEDAR

11. avgusta

Praznovanje obletnice folklorne skupine "Mladika" v San Justu

11. avgusta ob 15:00

Redni pouk SSTRMB v Slovenski hiši

12. avgusta ob 12:00

70-letnica prve slovenske maše v Slovenskem domu San Martin

18. avgusta ob 20:30

Café Concert v Slomškovem domu

19. avgusta ob 10:00

Romanje v Lourdes – Santos Lugares

25. avgusta ob 20:00

Kulturni večer SKA

OSEBNE NOVICE

KRST

V cerkvi San Miguel Arcángel v Castelarju je bila 21. julija krščena **Ámbar Golob**. Mamica je **María Pisco**, očka pa **Nikolas Golob**. Botra sta bila **Martina Golob** in **Ignacio Pisco**.

DIPLOME

Na Katoliški univerzi UCA je 13. julija končala študij **Sofía Hernández Smersu** in prejela naslov: "Licenciada en Comunicación Publicitaria e Institucional".

V ponedeljek, 16. julija 2018, je na univerzi UADE diplomirala **Nadia Miklič** in prejela naslov: "Ingeniera en Alimentos".

V sredo, 18. julija, je na univerzi UADE zaključila študij **Mikaela Oblak**. Prejela je naslov: "Licenciada en Marketing".

Diplomantkam čestitamo in jim želimo uspeha na novi poti!

† SMRTI

V četrtek, 19. julija, je po božje plačilo odšel **Ivan Žnidar**, roj. 19. maja 1920.

Prav tako v Carapachayu je 23. julija umrl **Marijan Amon**, star 86 let.

V petek, 27. julija, nas je pa zapustil **Gregor Urbančič**, star 57 let.

Naj jih Bog sprejme k sebi in družinam podeli tolažbo!

PRIMOŽ ROGLIČ Slovenec pridobil zgodovinsko četrto mesto na Tour de France

28-letni Primož Roglič je letos drugič tekmoval na najpomembnejši kolesarki dirki, poleg končnega odličnega 4. mesta je pa tudi dobil kraljevsko etapo prek treh znamenitih vzponov v Pirenejih.

»Končali smo, res super, za nami je neverjeten Tour. Vsi smo lahko zelo, zelo veseli in ponosni na to, kar smo naredili. Dirka po Franciji je nekaj posebnega, zahteva nekaj več. Zares je treba biti zbran, seveda pa so tudi nagrade večje. Cilj sezone je izpolnjen. Lahko sem sproščen v nadaljevanju sezone,« je poudaril slovenski kolesarski junak.

Dirka po Franciji se je začela 7. julija, v treh tednih pa se je zgodilo zares veliko, prvi teden je pripadel šprinterjem, sledil je spektakel na kockah v Roubaixu, v Alpah in Pirenejih pa so med seboj obračunali hribolazci. V petek je v Larunsu z etapno zmago Roglič za en dan zasedel tretje mesto v skupnem seštevku.

Slovenski navijači so letos še posebej pozorno spremljali dirko, saj se je Roglič vse tri tedne dirkanja po Franciji enakovredno boril z najboljšimi kolesarji sveta. V Alpah in Pirenejih, kjer se je dirka odločala, je bil vselej ob boku najboljšim. Osvojeno četrto mesto je najboljša uvrstitev slovenskih kolesarjev na Dirki po Franciji po osvojenih devetih mestih Janija Brajkoviča in Tadeja Valjavca.

vir: RTV SLO, siol.net

"V nebesih sem doma, tam Jezus
krono da, tam je moj pravi dom,
tam večno srečen bom!"

Obdan z izredno ljubeznijo in življenjsko oskrbo je 27. julija 2018, v 58. letu starosti, odšel k svojemu Očetu - Stvarniku, naš ljubi sin, brat, svak, stric, nečak in bratranec:

† GREGOR URBANČIČ

ISKRENA HVALA g.dr. Juretu Rodetu za pogrebno sv. mašo ter vsem domačim in prijateljem, ki ste nas skozi vsa leta s sočutjem spremljali in nam bili v oporo.

Ostal boš vedno v naših srcih!

ŽALUJOČI:

mama: Manca, roj. Skvarča

sestre: Ani in Jože Horvat, Metka, vd. Cenčič, Emi in Aleksander Marušič, Irena in Lojze Poglajen, Veronika in Lojze Erjavec z družinami

bratje: Božo in Marija Kopač, Franci in Zali Virč, Evgen in Alenka Zupanc, Janez in Ina Durič, Jure in Marija Zupanc z družinami

teta: Zinka Jelen, roj. Skvarča z družino

stric: Marjan Skvarča z družino
in ostalo sorodstvo

Buenos Aires, Mendoza, Chile, Slovenija

FOLKLORNI FESTIVAL

OB 15. OBLETNICI DELOVANJA FOLKLORNE SKUPINE

LEPO NAM JE PRI FOLKLORU!

MLADIKa

OB 20. URI

SOBOTA.

11. AVGUST

Náš dom San Justo

nd.mladika@yahoo.com.ar
fsmiladika

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Café Concert

2018

Vabila

EX CORDE
PEVSKI ZBOR SLOMŠKOVEGA DOMA

Kdaj
Sobota
18.
avgusta
20:30

Kje
Slomškov
dom
Castelli 28
Ramos
Mejía

Pridi na
Concert,
Café
povabimo
mi!

Vstopnice
na razpolago

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Diagonal 160 Nº 5776
Villa Loma Hermosa (1657)
Buenos Aires, Argentina

Tel / Fax: 54 (11) 4769-0581 / 1653
antonio@podrzaj.com.ar
www.podrzaj.com.ar

Grupo HZ

Temple 2780 - Lomas del Mirador
Tel: 5168 6300 Fax | Fax: 5168 6305
www.hzgroup.com.ar

CARTULINA ENCAPADA

ENVASES DE CARTULINA Y MICROCORRUGADO

ENVASES FLEXIBLES Y PRODUCTOS ESPECIALES

INTERPACK

CELOMAT

SELECTA

INNOVAPACK

farmográfica